

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Karla Šemíka ve věci

žalobce: **Ústecké šrouby, z. s.**, IČO: 04316509,
sídlem Velká Hradební 322/53, 400 01 Ústí nad Labem,
zastoupený advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.,
sídlem Na Výsledku I 1523/3, 140 00 Praha 4,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2017, č. j. 3929/ZPZ/2017/ODP-479, JID 168788/2017/KUUK,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 19. 10. 2017, č. j. 3929/ZPZ/2017/ODP-479, JID 168788/2017/KUUK, a rozhodnutí Městského úřadu Chlumec, odboru rozvoje města a životního prostředí, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 1884/17/ORMŽP/Kroa, se **pro vady řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč do třiceti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě a následně doplněnou prostřednictvím právní zástupkyně domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2017, č. j. 3929/ZPZ/2017/ODP-479, JID 168788/2017/KUUK, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chlumec, odboru rozvoje města a životního prostředí, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 1884/17/ORMŽP/Kroa, kterým bylo Městu Chlumec povoleno dle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, (dále jen „zákon o ochraně přírody“) pokácení 1 ks vrby jívy s více kmeny, rostoucí na pozemku p. č. „X“ v k. ú. Chlumec u Chabářovic (dále jen jako „dřevina“). Současně navrhl žalobce zrušení i výše uvedeného prvostupňového rozhodnutí. Rovněž požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobce namítal, že v řízení nebyl dostatečně vyhodnocen estetický a funkční význam dřeviny, v důsledku čehož nebylo možné provést vážení zájmů a přezkoumatelně uložit náhradní výsadbu. Rozhodnutí prvostupňového orgánu je pak dále dle žalobce i vnitřně rozporné, když současně uvádí, že od místního šetření bylo upuštěno, zároveň však konstatuje, o čem se prvostupňový orgán namíste přesvědčil, resp. namítl, že ohledání ve věci nebylo provedeno. V doplnění žaloby dále namítl, že rozhodnutí prvostupňového orgánu pak dále vychází z dendrologického posudku, jehož autor však není soudním znalcem a jeho posudky se ukázaly být chybné. Dle žalobce pak nelze veřejný zájem na zachování dřeviny redukovat pouze na užitek, který přináší, další aspekty zmíněné žalovaným v napadeném rozhodnutí se pak funkčního významu netýkají. Rozhodnutí také neobsahuje žádné úvahy o množství, druhu, umístění či následné péči o náhradní dřeviny.
3. Dále je dle žalobce také nutné vyloučit přítomnost zvláště chráněného hmyzu, vzhledem k přítomnosti chodbiček dřevokazného hmyzu. Dle žalobcem osloveného odborníka pak vrby osidluje řada druhů zvláště chráněného hmyzu a ke zjištění skutečností, že žalovaný ani prvostupňový orgán nezjistily okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, navrhl jeho výslech.
4. Dále žalobce argumentoval, že bez provedeného ohledání pak žalovaný v napadeném rozhodnutí ze spisového materiálu vyhodnotil estetický a funkční význam dřeviny, důležité důvody ke kácení i možnost výskytu zvláště chráněných druhů a nedodržel tak zásadu materiální pravdy, zjištěný skutkový stav tak nemá dle žalobce oporu ve spisu.
5. Dále žalobce také argumentoval, že prvostupňový orgán neumožnil žalobci seznámit se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním. V tomto směru odkázal žalobce zejména na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36, a další judikaturu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. Žalovaný uvedl, že rozpor v odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního orgánu je jen zdánlivý, když ohledání neprováděl, protože skutkový stav dřeviny znal z předchozího řízení, ohledání navíc nebylo nutné, když nízký význam dřeviny je zjevný z podkladů ve spisu. Dále žalovaný uvedl, že chybějící podrobnou úvahu o převaze veřejného zájmu na pokácení dřeviny považuje žalovaný za vadu prvoinstančního rozhodnutí, nikoliv však za důvod pro nové projednání věci, když na závěrech o zanedbatelném významu dřeviny by to nic neměnilo a převaha zájmu na pokácení dřeviny je zjevná. Žalovaný se domnívá, že napadeným rozhodnutím rozvedl odůvodnění prvoinstančního orgánu s tím, že uznání principů ochrany životního prostředí se zakládá na jejich užitečnosti pro lidské společnosti. Dále žalovaný zdůraznil, že pravděpodobnost, že by na dřevinu mohly být vázány chráněné druhy saproxylického hmyzu, se limitně blíží nule. Dále žalovaný uvedl, že důkaz ohledáním pro neúčelnost nebyl prováděn a jediným podkladem pro rozhodnutí byla žádost a její přílohy. Skutková zjištění byla dostatečná a je nepravděpodobné, že by návrhy stran mohly přispět ke zjištění stavu věci. Žalovaný se domnívá, že pochybení, kdy prvostupňový orgán poučil účastníky o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, aniž je informoval o tom, že všechny podklady jsou již ve spise a neuvedl datum, po kterém hodlá vydat rozhodnutí, se již vyvaruje. Žalovaný tak navrhl zamítnutí žaloby.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Primárně se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti předmětného správního rozhodnutí. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu nedostatečného vyhodnocení estetické a funkční hodnoty dané dřeviny a posouzení otázky vážení dotčených zájmů a uložení náhradní výsadby. V prvostupňovém rozhodnutí pak bylo ve vztahu k vyhodnocení estetické a funkční hodnoty dané dřeviny, vážení zájmů a k otázce náhradní výsadby pouze velmi stručně uvedeno, že: *„Správní orgán zvážil estetický a funkční význam dřeviny na straně jedné a závažnost důvodů pro její pokácení na straně druhé, a shledal, že existuje závažný důvod pro pokácení dřeviny... Správní orgán zhodnotil ekologickou újmu, která vznikne pokácením dřeviny a uložil žadateli náhradní výsadbu.“* Dle

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

názoru soudu by takové stručné odůvodnění bez dalšího bylo zcela nedostačující a nepřezkoumatelné. Ostatně absenci podrobně rozvedené úvahy o porovnání veřejného zájmu na užitku z estetického a funkčního významu dřeviny se závažností důvodů pro jeho pokácení považoval za vadu rozhodnutí prvostupňového orgánu i žalovaný, který však v napadeném rozhodnutí dále uvedl, že podle se nejedná o vadu způsobující nezákonnost takového rozhodnutí. Na tomto místě soud uvádí, že prvostupňové a žalobou napadené rozhodnutí tvoří jeden celek. Proto se soud zabýval otázkou, zda napadené rozhodnutí žalovaného obsahuje podrobnější odůvodnění ve vztahu k výše uvedeným skutečnostem. Ohledně úvah o kompenzaci kácení novou náhradní výsadbou však odůvodnění prvostupňového orgánu ani napadeného rozhodnutí žádné relevantní úvahy neobsahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pak k posuzovaným otázkám pouze velmi stručně a obecně doplnil, že předmětná dřevina je neperspektivní strom náletového původu a netvárného růstu, postižený hnilobou. Své závěry pak odůvodňuje fotodokumentací založenou ve spisu. Soud v tomto směru konstatuje, že s ohledem na výše uvedené i v napadeném rozhodnutí žalovaného absentuje podrobnější odůvodnění vyhodnocení estetické a funkční hodnoty dané dřeviny a vážení dotčených zájmů. Svým charakterem zcela obecné závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí, blíže nijak nerozvedené, tak v žádném případě nemohou nahradit řádné posouzení věci v daném konkrétním případě, a to ani ve spojení s odůvodněním prvostupňového orgánu. Vzhledem ke skutečnosti, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí je hodnocení výše uvedených skutečností zcela nedostatečné, je nutno uvedený závěr žalovaného o vyhodnocení estetické a funkční hodnoty dané dřeviny, důvodech pro kompenzaci kácení náhradní výsadbou a vážení dotčených zájmů skutečně považovat za nepřezkoumatelný. S ohledem na výše uvedené skutečnosti musí soud konstatovat, že žalobou napadené rozhodnutí je ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

10. Před vlastním vypořádáním dalších jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí větě s. ř. s., podle které „[r]ozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.“ Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do 20. 12. 2017, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 20. 10. 2017. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69, dostupný na www.nssoud.cz). Z těchto důvodů soud nemohl přihlížet k žalobním bodům, které právní zástupkyně žalobce nově vznesla až doplnění žaloby, tj. po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem i pro případné rozšíření žaloby o další žalobní body. Soud se proto nemohl zabývat námitkou žalobce, že zpracovatel dendrologického posudku není znalcem a jeho posudky jsou chybné.
11. Dále žalobce namítal, že žalovaný bez provedení ohledání vyhodnotil estetický a funkční význam dřeviny, důležité důvody ke kácení i možnost výskytu zvláště chráněných druhů, ačkoliv k takovým závěrům není ve správním spise opora. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že podkladem, ze kterého by mohly uvedené skutečnosti vyplývat, je výpis z katastru nemovitostí a kopie katastrální mapy se zákresem umístění dřeviny a 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

fotografie dřeviny (celé dřeviny), záznam z místního šetření ve spise založen není. V uvedených podkladech však nejsou obsaženy žádné skutečnosti týkající se estetického či funkčního významu dřeviny, ani týkající se podrobných znaků stavu dřeviny (jen velmi částečně se ke stavu dřeviny vyjadřuje dále uvedený velmi stručný dendrologický posudek), které neplynou ani z předmětu a kompozice do spisu založených fotografií (fotografie nejsou dostatečně podrobné a ostré, tj. není ani seznatelný skutečný stav dřeviny či její hniloba). Nelze tedy než souhlasit s žalobcem, že výše uvedené závěry žalovaného týkající se estetického a funkčního významu dřeviny a možnost výskytu zvláště chráněných druhů nemají žádný podklad v obsahu správního spisu. V uvedené skutečnosti spatřuje soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ rozhodnutí, nemá oporu ve správním spise. Pokud však jde o závěry o důvodech kácení, kde žalobce taktéž namítal, že nemají oporu ve správním spise, soud konstatuje, že tyto důvody vyplývají z pokladu označeného jako dendrologický posudek, který je založen ve správním spise. Z tohoto posudku pak plyne, že dřevina má znaky rozpadu, jeden kmen dřeviny odumírá a druhý odumřel s tím, že je doporučeno odstranění dřeviny, zčásti se tak vyjadřuje i ke stavu dřeviny, byť závěry posudku jsou podány velmi stručným způsobem. V této části tak námitka žalobce nedůvodná. Nad rámec nutného odůvodnění soud dále konstatuje, že listina označená jako „dendrologický posudek“ skutečně není znaleckým posudkem ve smyslu zákona č. 36/1967 Sb. o znalcích a tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů. Bude pak na žalovaném, resp. prvostupňovém orgánu, aby se v dalším řízení pečlivě zabýval významem a důkazní hodnotou tohoto podkladu.

12. S ohledem na výše zjištěnou nepřezkoumatelnost považoval soud za nadbytečné zabývat se otázkou posouzení, zda je na dřevině možný výskyt zvláště chráněného hmyzu a jaký má takové případné zjištění význam pro daný případ.
13. Dále žalobce namítal, že ve věci nebylo provedeno ohledání, resp. rozhodnutí prvostupňového orgánu je pak dále dle žalobce i vnitřně rozporné, když současně uvádí, že od místního šetření bylo upuštěno, zároveň však konstatuje, o čem se prvostupňový orgán namísto přesvědčil. Na tomto místě musí soud zdůraznit, že zákon o ochraně přírody neobsahuje úpravu institutu místního šetření a samotný správní řád, který se jako procesní předpis na dané řízení vztahuje, rovněž žádnou procesní úpravu místního šetření neobsahuje. Nejblíže je svým charakterem takovému úkonu je důkaz ohledáním upravený v § 54 správního řádu. I na tento důkaz se vztahuje úprava provádění dokazování obsažená v § 51 správního řádu, kde je v odst. 2 uvedeno, že o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování. V daném případě z obsahu správního spisu nevyplývá, že by se žalobce vzdal práva účasti při dokazování. Vzdání se práva účasti na provádění dokazování do budoucna je natolik závažný procesní úkon, že jeho existence musí být řádně doložena ve správním spise. V daném případě žádný doklad o takovém úkonu ze strany žalobce ve správním spise založen není a žalovaný jej nepředložil ani jako přílohu svého vyjádření k žalobě. Je tedy nutno vycházet z premisy, že se žalobce účasti při dokazování v daném řízení nevzdal. V daném případě je rovněž nepochybné, že případné ohledání stromu, který byl předmětem žádosti o povolení kácení, nebylo úkonem, u něhož by hrozilo nebezpečí z prodlení. V daném případě tedy žalobce měl být vyrozuměn včas o konání předmětného ohledání, pokud by se konalo. Předložený správní spis neobsahuje žádné doklady, které by prokazovaly, že by účastníci řízení, a to ani ve vztahu k žadateli, byli vyrozuměni o konání Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ohledání, či že se vůbec konalo, ačkoliv spis obsahuje fotografii dřeviny ze dne 17. 10. 2016 (žádost o povolení kácení byla podána dne 8. 3. 2017), která dle obsahu spisu není ani součástí žádosti o povolení kácení dřeviny, ani dendrologického posudku. Žalovaný pak skutečnost, že o konání ohledání žalobce nevyrozuměl, nijak nerozporoval, pouze konstatoval, že dle odůvodnění prvostupňového orgánu tento od ohledání opustil, když situaci dřeviny znal z předchozí správní činnosti. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný tuto vadu nepovažoval za vadu, které by mohla mít vliv na správnost rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu pak plyne, že dříve ohledání namíste provedl, neuvádí však kdy ani v jakém konkrétním řízení. V tomto směru soud dále zdůrazňuje, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani odůvodnění prvostupňového orgánu ani vůbec neplyne, z jakých konkrétních skutečností známých správnímu orgánu z úřední činnosti prvostupňový vycházel, resp. o jakou úřední činnost se vůbec jednalo. Pokud správní prvostupňový orgán provedl ohledání věci, aniž by žalobce jako jeden z účastníků byl o provedení ohledání včas vyrozuměn, navíc provedeném před zahájením řízení v této věci (či dokonce v jiném řízení), však spatřuje soud závažnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (k obdobným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 As 38/2004-74, publikovaném ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 745/2006 – tento rozsudek se vztahoval k úpravě obsažené v zákoně č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ovšem vzhledem k prakticky totožné právní úpravě je plně aplikovatelný i na daný případ).

14. Dále žalobce namítal, že nebyl řádně v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci samé. V ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je mimo jiné uvedeno, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce nebyl žadatelem, proto mu nemohlo být plně vyhověno, a ani se nevzdal práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Bylo tedy povinností správního orgánu dát žalobci možnost seznámit se s podklady rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci. Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by žalobci ze strany správních orgánů taková možnost byla dána. Za výzvu k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat sdělení obsažené v oznámení ze dne 21. 3. 2017 o zahájení řízení o povolení kácení zaslaném žalobci dne 21. 3. 2017. V tomto sdělení je pouze obecně uvedeno, že nahlížení do spisu je možné v pondělí a ve středu ve stanovený čas. V předmětném sdělení ani není konstatováno, jaký je předpokládaný termín vydání rozhodnutí. Navíc, není pravdou, jak namítal ve svém vyjádření žalovaný, že by podkladem pro vydání rozhodnutí byla pouze žádost a její přílohy. Ze spisu totiž plyne, že dalším podkladem byla fotografie provedená jako důkaz prvostupňovým orgánem při provedení ohledání, patrně v jiné věci, byť není ani zřejmé, kým byla vyhotovena či kdy byla založena do spisu. Žádný další písemný kontakt mezi žalobcem a prvostupňovým orgánem před vydáním prvostupňového rozhodnutí z obsahu správního spisu nevyplývá. Na základě výše uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že ze strany prvostupňového správního orgánu došlo vůči žalobci k porušení ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalovaný pak toto pochybení nijak nenapravil. V této skutečnosti spatřuje soud závažnou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. Soud pak s odkazem na ustanovení § 52 s. ř. s. neprovedl dokazování důkazem navrženým v žalobě (výsledkem entomologa), když se nejedná o důkaz potřebný pro zjištění stavu věci, s ohledem na skutečnost, že předložený správní spis byl dostatečným podkladem pro vydání tohoto rozsudku.
16. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Současně zrušil i rozhodnutí Městského úřadu Chlumec, odboru rozvoje města a životního prostředí, ze dne 13. 4. 2017, č. j. 1884/17/ORMŽP/Kroa, neboť zmíněné vady řízení se vztahují i k tomuto rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a), b) a c), § 78 odst. 1 věty první a § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.]. V dalším řízení bude pak žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.
17. Žalobce měl v projednávané věci plný úspěch, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 9 800 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupkyně žalobce JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a); podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d);] a z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu].

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 28. února 2020

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)